

Recensie: OMD***

De Roma Borgerhout
woensdag 6 december 2017

foto © OMD

Recensie:

OMD (Orchestral Manoeuvres in the Dark) heeft een nieuwe plaat uit. Die heet 'The Punishment of Luxury' en is ondertussen het dertiende studio album van de Britse synthpopband die mee aan de wieg stonden van het genre. Een schijfje dat ze kwamen voorstellen in de Roma ook. Alleen leek zo goed als niemand daarvoor gekomen te zijn. Andy McCluskey probeerde nochtans de uitverkochte zaal in Borgerhout de ganse tijd te overtuigen hoe relevant de band anno 2017 nog steeds is, het mocht niet baten. De tamelijk passieve toeschouwers waren vooral voor die drie hits gekomen: Joan of Arc (Maid of Orleans), Enola Gay en Electricity.

Lag het aan het feit dat OMD naar de Roma-normen wel érg veel belichting in de nok had hangen waardoor het publiek zich de ogen uitgaapte? Feit is dat bij opener 'Ghost star' dat McCluskey deels in parlando/fluisterend inzet en waarbij pas na een tijd de synths invallen het publiek een erg afwachtende houding aannam. Zo een van de ene hand in de broekzak steken, met de andere hand een pintje vasthouden, lichtjes achterover hellen met zo'n attitude van 'laat ons eens zien wat jullie nog kunnen.' Dat gevoel dus. Met 'wees niet bang, we brengen ook oude songs' probeerde de frontman alvast dat kritische publiek voor zich te winnen toen ie 'Messages' aankondigde. Toen al voelde ie wellicht dat het geen makkelijke avond zou worden, dat ie een optreden zou moeten afleveren waar het trekken en sleuren was om publieksenthousiasme te creëren. 'Come on!' riep ie het dan ook uit tijdens 'History of modern (part 1)' om het publiek te laten meeklappen.

De groep haalde alle trucs nochtans uit de kast, van het Antwerpse publiek paaien ('Het is altijd fijn om hier op te treden' inclusief enkele ingestudeerde woordjes Nederlands als 'Tot ziens' en 'Dank u'), over de underdog spelen bij de aankondiging van 'Dreaming', een verzoeknummer dat de fans wilden horen ('Nu zijn we aangekomen bij het gevaarlijke gedeelte van de avond. Vanmiddag trok het tijdens de repetitie nog op niets. Ofwel is dat nu ook zo en klinkt het als 'shit' maar dan is dat jullie eigen fout. Ofwel wordt het erg goed en dan betekent het dat we geniaal zijn.) Veel viel er alvast niet af te dingen op de live versie die we te horen kregen. Het publiek reageerde enthousiast én onderkoeld tegelijkertijd. Een behoorlijk schizofrene situatie als je het ons vraagt. Dit was toch wat de fans wilden horen, niet?

Het was dan ook tot halweg de reguliere set wachten voor het eerste halve hoogtepunt. Paul Humphreys verliet zijn synths rechts achteraan en nam de plaats in van Andy. Paul deed dus de leadzang van '(Forever) Live and Die'. Zeker, Andy McCluskey kreeg het publiek twee keer en vervolgens een keer aan het meeklappen tijdens 'Joan of Arc' en nadien ook bij 'Locomotion', maar zelfs achteraan in het optreden viel op dat als de frontman daarmee stopte ook het publiek het meteen voor bekeken hield. Kortom het was een zeer bizarre sfeer waarbij je je afvroeg in welke mate de toeschouwers wel in het concert zaten. 'What have we done?' vroeg OMD zich af in de gelijknamige song. Wij vroegen ons net hetzelfde af.

Massaal ging het publiek overigens over in het filmen van die drie grootste live momenten: Joan of Arc (Maid of Orleans), Enola Gay en Electricity. Een voor een kregen ze weliswaar een daverend applaus achteraf wat de frontman 'fantastisch'

vond. Maar constant zakte het optreden en de publiekssfeer â€” voor zover die er al was - ook altijd in daarna. Zeker, dat heeft niet alleen met de fans te maken, ook de opbouw van het concert, de setlist, en de overweldigende belichting die je herleidt tot een passieve kijker, kunnen een verklaring vormen waarom de show een erg hobbelig parcours reed hoewel ook die klassieker, het publiek in 4 groepen delen: links, rechts, achter en staand publiek en daar apart de zaak oppoken, wel enigzins werkte. Tijdens 'So in love' speelde Martin Cooper een gesmaakte saxsolo maar hét moment van de avond was wellicht het einde van 'Enola Gay' waarbij enkel de electric drums en de bleeps te horen waren en OMD erin slaagde het publiek 'hey hey' te laten uitroepen.

Kortom: er hing wel elektriciteit in de lucht in de Roma maar het leek wel alsof het publiek vooral niet wou dat de zekering zou springen. Eee feestje waarbij gas gegeven werd en bijna constant tegelijkertijd op de handrem gedrukt.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Â

Art Eats Art/La Mitraillease Intro

Ghost Star

Isotype

Messages

Tesla Girls

History of Modern (Part 1)

One More Time

Dreaming (Fan Vote)

(Forever) Live and Die

Souvenir

Joan of Arc

Joan of Arc (Maid of Orleans)

Â

Time Zones 2016

Of All the Things We've Made

What Have We Done

So in Love

Locomotion

The Punishment of Luxury

Sailing on the Seven Seas

Enola Gay

Bis:

Walking on the Milky Way

If You Leave

Electricity